

Sygn. akt II CSK 682/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa D. M. i K. M.
przeciwko [...] Bank [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powodowie D. M. i K. M. zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 23 kwietnia 2018 r. naruszenie art. 129 § 2, 232, 235 § 1 zdanie pierwsze, art. 236, 244, 245, 328 § 2, art. 381, 386 § 4 i art. 840 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c., art. 6 i 118 k.c., art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 Europejskiej konwencji praw człowieka – w różnych układach i powiązaniach, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnili oczywistą zasadnością w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżących, Sąd Apelacyjny uzupełnił materiał dowodowy z naruszeniem zasad kontradyktoryjności i dyspozycyjności, w konsekwencji czego ustalił zadłużenie powodów względem pozwanego bez uwzględnienia łącznej wysokości wpłat dokonanych przez powodów na poczet ich zobowiązania względem pozwanego. Skarżący wskazali, że utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku naruszałoby podstawowe zasady konstytucyjne i europejskie: zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP), zasadę równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji), prawo do bezstronnego i niezawisłego sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), prawo do rzetelnego procesu sądowego (art. 6 Konwencji europejskiej).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa

Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie wykazali, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu i w konsekwencji wydał wyrok oczywiście wadliwy.

W obowiązującym modelu apelacji pełnej zadaniem sądu drugiej instancji jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy na podstawie ustaleń faktycznych opartych na materiale zebranym w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji oraz postępowaniu apelacyjnym. Sąd drugiej instancji jest wyposażony we wszystkie instrumenty wykorzystywane w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, zarówno w zakresie oceny, jak i uzupełniania dowodów, nie wyłączając możliwości rozpoznania pominiętych wniosków dowodowych oraz kontroli postanowień sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 763/15, 20 lipca 2017 r., IV CSK 563/16, 18 października 2017 r., II CSK 65/17).

Prowadzenie postępowania dowodowego w drugiej instancji i dokonanie na jego podstawie samodzielnych ustaleń nie prowadzi do naruszenia konstytucyjnego prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji RP), jak również dwuinstancyjnego modelu postępowania sądowego statuowanego

w art. 176 ust. 1 Konstytucji RP (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 marca 2003 r., SK 8/02, i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2017 r., I CZ 90/17, i 20 lutego 2018 r., II UZ 114/17).

Sąd Apelacyjny ocenił zarzut częściowego spełnienia świadczenia przez stronę powodową na str. 11 uzasadnienia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

aw

aj